

En Gjævelshistorie.
(af Eda Færnk.)

Den gamle Grosseer var død.

Han efterlod sin Formue og sin Ejendom til sin Hustru. De havde aldrig haft Børn, saa den blev boede nu ene med sine Tjenestefolk i den store Lejlighed.

Hun sørgede dybt over sin afdøde Afsjælle; de havde levet lykkeligt med hinanden i omkring 50 Aar, saa hun følte Færvel af ham, skønt han de sidste Aar havde været meget svag og nærmest besværlig.

En Aften havde hun læst de gamle Breve frem og læst adskillige af dem; hun søgte at kende af og til ved Tanken om, at hun ikke mere skulde se sin kære Mand her paa Jorden.

Da hun havde læst en Del af dem, påtænkte hun dem igen sammen og gik dem i en Skuffe, gik derefter i Sengen og slukkede Lyset. Hun faldt straks efter i Soven og drømte da, at hendes Mand stod ved Sengen.

Hun vaagnede i det samme og saa og tænkte sig lidt over Drømmen. Der var saa dødastille i Værelset, hun saa tilside og blev helt utrykkelig til Mode.

Da kom der en Lyd fra Værelset ved Tiden af: Gjok - Gjok, det var som om en listede sig langsomt af Sted.

Gjok, - Gjok, lad det.

11.

Haarene rejste sig paa Friens Hoved, men
rystede over hele Kroppen. Stadig hørte man
dette-Sjok - Sjok.

Trinene lod fremme, det var, som om den
ubekendte gik nedentunder til Koulouer, hvor
Pengeskabet stod. Nu hørte Trinene hellop.

Fræn aandede lettere; man prøvede
paa at gaa Nerven lidt i Orden og komme til
Ro.

Men o, Skrick! da lod Trinene igen.

Sjok - Sjok - ganske stille fra Pengeska-
bet op til Verelset ved Siden af, der tabte
Lyden sig fuldstændig, og nu blev der Ro.

Da Fræn var bleven Herre over sine Tan-
ker, lagde man sig til Rette i Pengen og spekulerede
lerede over denne List. Hun havde aldrig
troet paa Spøgelser; men nu da man laa her
ene i Statten og Skilhed, var man aldeles
sikker paa, at det var hendes medgangne
Husbond, der gik sig en Tur i Lejligheden, og
at han havde set til sit Pengeskab.

Men hvorfor mon han ikke fandt Ro i
sin Grav? tænkte man. Hun havde sin
kendt ham som en bror og godgjørende Mand,
der altid var hjælpsom raad med Raad
og Daad.

Mon han var kommen udeligt til sin
Famnie?

Det kunde man ikke tro. Han havde sikker
aldrig snydt nogen.

111

Him kunde det ikke klare noget af det, og
og sove kunde him heller ikke; him laa og
kæmte og grædede for, at det skulde gænge sig.

Him fik ikke mere Sovn i sine Dage den
Nat og var glad, saa snart det begyndte at lysne.

Him stod op og undersøgte Thuen ved
Tiden af, der var altsyn mørk.

Him gik ikke til nogen om det, men
gik hele Dagen og spekulerede paa, om det
ikke var en Døim; men him syntes, det
helt stod saa klart for hende.

Om Aftenen gik him igen i Seng, og
da him havde sovet saa lidt forrige Nat,
faldt him snart i Sovn. Him sov til
Længst hen paa Natten, da vaagnede him,
og i det samme hørte him: Sjok - Sjok.

Him vilde skrig; men det var, som
om Halsen snørede sig sammen, og him
kunde knapt faa Blyet.

- Sjok - Sjok!

Him sad maalloos og kunde ikke røre et
Lem; him vilde krybe under Dyuen, men
kunde ikke.

Sjok - Sjok - nedemunder til Pengekalder,
saa en Pausel og igen disse Sjok - Sjok.

Nej, det var ikke til at holde ud. Det var
ingen Døim, men den pure Virkelighed.

Ikke vilde him sove en Nat til idette
Springeshuis, det var sikkert.

Him sov ikke mere; men him en

Time efter bezyndte det at lysne, og glad N.
blev hun, da det var saa lyst, at hun kunde
staa op.

Hun gik straksom Morgenen tid i Byen og
fik efter et Par Timers Forløb fat i en Lejlighed.

Hun bezyndte straks Flytningen, saa
at hun kunde sove næste Nat i sin nye Lej-
lighed. Hun traangte til Søv, saa hun sov
indmærket den første Nat, og glad var hun,
at hun var kommen væk fra det uhyggelige
Hus.

Men Huset? Hvad skulde hun nu
gøre ved det? Hun kunde nok faa det solgt,
men det var god Tid paa Egendomme, saa
det kunde maaske vare længe, inden hun
fik det afhændet.

Hun var bleven ~~for~~ saa opsat paa, at bli-
ve af med det, at hun aventerede det til
Salg og satte Prisen til det halve af, hvad
det var værd. - Det hjalp, der var straks
en Køber, der spæleglad flyttede ind i sin
billige Egendom og gottede sig over, at Enten
havde været dømte nok til at forlange saa
lidt for det indmærkede Hus.

Men ak og Ve - en Nat vaagnede han
og hørte dette: Spøk - Spøk!

Han blev aldeles betaget af Skrekk og sov
ikke mere den Nat. Natten efter var det ro-
ligt; han hørte i alt Fald intet; men Natten
efter igen lød det uhyggelige: Spøk - Spøk.

Dermed var hans Taalmodighed forbi. Han

lejede sig en anden Lejlighed, og efterhaanden
sivede det ind, at det var Sprøjle, der havde
fordrevet baade ham og Euker.

Det stod da som en Tid, men en Dag
kom en Ingeniør til Byen. Han saa Huset og
gik Lyst til at leje det. Han fortalte sig paa det
Hotel, hvor han boede, om, hvem der ejede
Huset o. s. v. Alle fraraadede ham at leje det,
men det gjorde ham mere ivrig efter at
komme til at bo der.

"Sprøjle", sagde han, "er jeg ikke bange for,
og jeg vil til Binde i Paven, om jeg saa skal slaa
med selve Sprøjlet."

Der vaadede heller ikke længe, før det hele
var i Orden, saa han kunde flytte ind.

Han gik den første Aften i Paven, og var al-
deles opsat paa at vaage for at kunde sige
indod Sprøjlet; men desværre, han faldt i
Sovn, og da han vaagnede var det højlys Dag.

Han var lidt slukøjet, da han vaagnede;
der var jo kedeligt at sove fra det hele, naar
man har ventet sig et interessant ~~Før~~ Eventyr.

Men næste Nat fik han Enestaaelse:

Han havde været sent inde om Aftenen,
og da han kom hjem og knapt var kommen af
Tøjel, lod det hemmelighedsfulde Spøk-Spøk.
Han greb i en Fær Langen og løb ind i
Sideværelset; der var intet at se; men det lod,
som om det kom fra den anden Side af Væg-
gen. Der kunde man intet undersøge; Men
Væggen stødte op til Naboens Hus.
Han loke Lyden forvandlede undermede

men et Øjeblik efter kom den silbøyl; der VI.
var fuldendt som om en spøkede af Sked-

Ingeniøren gik derpaa ind i sin Lovtale
og lagde sig rolig i Sengen fast bestuttet paa,
at nu skulde der en Løsning paa Gaden.

Saa snart det blev lyst næste Dag, gik
han ind til Naboen, der var Kølmand, og bad,
om han maatte undersøge Lejligheden, der
stod op til Mønen i det Hus, han bebo-
ede. Han fik Tilladelsen og opdagede nu,
at der var en Trappe, som gik op langs Mønen.

"Ned De af", sagde Ingeniøren til Køl-
manden, "at der gaar nogen op og ned ad den
Trappe om Natten?"

"Ja, det ved jeg rigtig nok", sagde Kølmanden,
"for det er mig selv; jeg skal sigle den, min Slave
har det sidste Nats Tid været meget svag, saa
det har af og til sket, at jeg maa nedenunder om
Natten, og for ikke at forstyrre de andre i Hø-
set ligger jeg mig ned i mine Fløder."

Ingeniøren slog en veldig Latter op, men
Kølmanden saa forbavset, men siltige for-
nømt paa ham.

"Hvornærmest De, det er saa morsomt, min Herre?"
spurgte Kølmanden.

"Nej, undskyld, men det er saa morsomt. Ha, ha,
ha. Ved De, hvad De har paa deres Samvittighed?
Nu har De i det sidste Nats gaet og ageret Gjøgler
og fordrøvet 2 Ejere af Huset her ved Tiden af, og
enten har endda af den Grund solgt Huset til

halv Pris:

Nu maatte Købmanden le med. Han havde
nok nok nogen om det Spejlsel, men aldrig andet,
at det var ham selv, der var Skyld i hele
Historien.

Gaardens Løsning kom snart ind i
Byen til stor Admirelse for Enten. Men den
ridte Køber frydede sig over sin store Ejendom,
som han havde faaet saa billigt, og han
glemte ikke at takke Købmanden, næste
Gang han saa ham.

